

IBD hond

Otoni CC, Heilmann RM, García-Sancho M, Sainz A, Ackermann MR, Suchodolski JS, Steiner JM, Jergens AE. Serologic and fecal markers to predict response to induction therapy in dogs with idiopathic inflammatory bowel disease. *J Vet Intern Med.* 2018;32:999-1008.

Idiopathic inflammatory bowel disease (IBD) wordt klinisch vooral gekenmerkt door braken, diarree en gewichtsverlies, terwijl histopathologische afwijkingen kunnen worden aangetroffen in maag alsmede dunne- en dikgedarm. De oorzaak van de aandoening is onbekend en daardoor ontbreekt ook een optimaal behandelprotocol. De diagnose wordt *per exclusionem* gesteld door uitsluiting van andere oorzaken van chronische ontsteking van de digestietractus. De noodzaak tot identificatie van potentiële markers voor deze aandoening behoeft dan ook geen betoog. Het doel van deze prospectieve studie was dan ook het evalueren van potentiële biomarkers in bloed en feces en wel met name C-reactief proteïne (CRP), perinuclear antineutrophil cytoplasmic antibodies (pANCA) en calprotectine in serum alsmede calprotectine in feces. Er werden 16 honden met IBD geïncubeerd en 13 honden dienden ter controle. Als inclusiecriteria voor IBD golden de voornoemde klinische verschijnselen gedurende tenminste 3 weken in combinatie met histopathologie van bipten uit maag en duodenum onder uitsluiting van andere oorzaken van chronische ontsteking van de digestietractus middels aanvullende diagnostiek en interventies. Na inclusie werden de honden met IBD oraal behandeld (vooral met prednisolon in een dosis van 1 mg/kg LG 2 dd., enteric-coated budesonide 3 mg/m² 1 dd. al dan niet met cyclosporine 5 mg/kg LG 2dd.) en na ongeveer drie weken geëvalueerd. Deze evaluatie vond plaats middels een zogenoemde CIBDAI-score met name gebaseerd op klinische parameters (inclusief algehele activiteit van het dier). Remissie werd gedefinieerd als een reductie van minimaal 75% in de CIBDAI-score. Bij de honden met IBD werden voor en na behandeling bloed en feces verzameld voor analyse en bij de controle honden éénmalig. Voor analyse van calprotectine werden mengmonsters gebruikt van drie separate fecesmonsters, die vooral spontaan werden verkregen. De honden met IBD hadden een mediane leeftijd van 8 jaar (spreiding 5-14 jaar) in vergelijking tot 3 jaar (spreiding 1-10 jaar) bij de controle dieren. Enkel de fecale calprotectine-concentratie bleek voor behandeling gecorreleerd met de CIBDAI-score bij honden met IBD ($\rho=0,60$ en $P=0,01$). Honden met IBD hadden hiervan ook een significant hogere concentratie dan controle dieren (92,3 $\mu\text{g/g}$ feces [spreiding 0,03-637,5] versus 0,04 $\mu\text{g/g}$ [spreiding 0,04-11,4]), terwijl deze hoge concentratie bij honden met IBD na behandeling significant daalde tot 0,67 $\mu\text{g/g}$ [spreiding 0,03-27,9]. Er leek geen duidelijk verschil in fecale calprotectine-concentraties, die spontaan dan wel middels rectaal toucher werden verkregen. Aldus bleek enkel de fecale calprotectine-concentratie relevant als potentiële biomarker voor darmontsteking bij de hond.